

Светляна

вестник за информация, култура и народно стопанство

ДУПНИЦА, 1 Януари 1922 год.

ИЗЛИЗА ВСЕКА НЕДЕЛЯ

Урежда редакционен комитет

Всичко се адресира по издателя

Владо Ив. Пилев

Ръкописи не се връщат.

ГОД. II БРОЙ

Телефон № 58

За обявления се плаща:

За годишни, свадбени, имени, благодарности и некролози по 30 ст. тжрговски и частни обяви на 1 стр. 80 ст. кв. см. на остналите по 60 ст. Приставски и на учреждения по 80 ст. думи. В хрониката 6 л. ред; Малки до 20 думи 10 лв. ВСИЧКО В ПРЕПЛАТА. Годишен обонанент 40 лева полугод. 20 лева. Брой 1 лев

Агласа Хр. Янкова

не ще приема посещения на имения си (2 Януари)

Г-ца Елена Вжичо Младжова

Г-н Стоян Х. Томов

сгодени на 24 декември 1921 год.

Дупница: Т. Пазарджик.

Рашел Сабетаева

Давид Маиров

ще се венчат на 1 януари 1922 год. в 3 часа сл. пладне в Синагогата - Дупница.

Поздравленията ще се приемат в дома на младоженците.

Настоящото заменя пропуснати локани.

Плевен Дупница.

За празниците

Най-подходящ подарък за малолетни и възрастни ще намерите в

Гапантерийния магазин

„ВИЕНСКИ БАЗАР“

на Георги Пакев

Отлежала ЧЕРНА Шуменска бира се точи при Малки рак

Нова година.

Годините си приличат една на друга. Всека година свършва там пето се е почнала, защото земята следва своя еднообразен и гладък годишен ход все тъй както от милиони години и никаква сила не е в състояние да измени тоя неин път, така умно построен от майката природата Залисани в своите ежедневни грижи, ние като че ли не забележаваме тоя тжржествен годишен марш на нашата планета, който така правилно тупа на нашия гръб и остава всека година по една бръчка на лицето ни.

И както се радваме на всеки младенец, който току що се е явил на бел свет, така живее, така се радваме на всека нова година, която ни повлича в вечността!

Да, приличат си годините една на друга, приличат си те като две сестри, родени от една майка, но все пак някои от тех човек изпраща като скъп приятел, а други с проклетие. Всички, обаче, той посреща с надежда, — на всички казва още на прага:

Честита да си!

И занижват се дълги и мъчителни дни, пълни с грижи и неволи. Мрачни и студени зимни нощи с безкрайни ядове и терзания. Горещи летни дни — дни на труд и мъка. И все така, всеки ден, един след друг, без надежда, без утеха! Ако бихме забележали щастливите дни през годината, ще видим, че малко сж от тех тия, за които струва да наречем годината *честита*. Но помислете малко само върху горчивините, които тя ви е донесла, и от вашите гърди ще се изтржгне дума на проклетие!

А в какво може да бжде виновна изтеклата 1921 година? И тя беше както другите! Даде ни всичко, каквото можеше: и джд и животворно слжнце, и хлеб и вино, и месо и вжлна и може би, беше даже по-щедра от своята бивша посестрима.

Ето защо не можем да се повалим от нея — затова ние я изпращаме в вечността с проклетие!

Тя беше честита за малцина — но тя беше черно-чернило за бедния бжлгарски народ. Ния я изпращаме и не ни се ще вече да мислим за нея. Дано тя никога се не върне!

И все пак нашия поглед е обрнат напред, към бждашето. И който знаем, че, след студените зимни дни, ще дойде топло лето, верваме, че бждашето ще ни донесе щастие, след мъките и страданията, които преживехме през изтеклата година. Верваме и се надеваме! И а нищо друго не ни остава освен да верваме и да се надеваме!

Ако е верно, че Бог е горчивини на човека, за да може да кажем, че бжло народ достатъчно се настра безропотно понесе всички на Всевишния. Ние силно че нашите теглила най-послед имат край.

Дано те се завршат с дния ден на старата година!

В светлия лик на живото ното слжнце, което изгрева на януарий, ние приветстваме годината, като казваме:

Честита да е!

На нашите читатели да ваме весели дни в щастливото даще и ги поздравяваме година!

Честита нова година!

За празниците

в магазин Берлин на Исак Д. Бераха & Синове под казиното пристигна нова партида от разни сукнени шапки, ризи, яки връзки и пр. пр.

ИЗВЕСТИЕ

Известявам на почитаемите граждани и селяни от околията, че отворихме представителство на прочутите Ломски брашнени фабрики в града

За продаване на разни видове брашна на ЕДРО И ДРЕВНО

Тжй като брашната сж ни чисти и без вскакжв примес, а цените износни надеваме се че преди да купите ще посетите склада ни за да се уверите.

Склада ни се помещава в зданието на Д. Я. Радев под пощата.

С почит: Петр Кривехчев.

Продава се

лозе от 2 декара и 700 м. от които 700 метра акациева гора в местността Елездере срещу джржавния разсадник при сжседи: Ан. Коканов, Михал Чараклиев и пжт.

Споразумение чрез Администрацията на бестника.

Нови манифактурни стоки пристигнаха в Магазина „Златех орел“ Дупница.

Старата година

Доде тя лани по това време весела и засмена, посрещната от всеки с радост че тя носи щастие. И куп приветствия и благопожелания те испиваха върху нейната обкичена с „цветя“ снага.

Последен ден е. Тя сега си отива презарена и проклета от всички, защото става ясно, че тя е била обкичена не с цвеза, а с бодили които тжй остро и дълбоко се забиха в сжрдцата шото дълго време ще се спомняме за нея.

А кому какво тя донесе, всеки сам си знае, обаче бай Иван архиваржт я изпраща с хиляди проклетия.

И колкото бай Иван се вджлбочаваше в тия мысли, толкова с по-голям ужас констатираше дълбоко нанесените рани на ослабналото му сжрце. Ах! бжди проклетя, ти стара годино! шо изгяди не само от клцата ми, но и от Бжлгария кашкавала, сиренето, маста, месото, житото, яйцата и какво ли не, прокуди ги ти от тука, измжжна ги из нашите уста и ги изпрати на гжрци и турци да ги ядат, но не и ние бжлгарите. Вжрви си ти, джрта вещице, защото след като грабна всичко от тука, размаха метлата наново и ма измете от кафенето защото кафето стана вече 2 лева, измжжди ме от бржснарницата, от балканницата, от фурната, от месара, от обущарницата от всекъде, кждето по-рано ме посрещаша тжй любезно. Вжрви си ти, зла орисийо, защото ти ме принуди тжй вжрва из крайните сокаци за да не ме заджрят месари и еснафи.

Занесен в тия размисления, бай Иван забрави цигарата и тя угасна и като извади кибрита от джоба си, вджжджна наново и продължи: нищо клечка! а и тжй 5 стотинки. Ех години, години, кжде отлетехте!...

Погледжт на бай Иван отново се спре върху календаря. Вгледа се в

цифрите и без да ще той се натжкна на техния сбор, който даваше злокобното число 13, от което всеки бегаше. Само един път в живота си бай Иван виде че това число е щастливо при падането на Одрин в балканската война, но и тогава...

Наистина лоша година! по-лоша от всека друга, продължаваше да си дума бай Иван на ума си, впила поглед далече нейде през прозореца, който гледаше на улицата.

Край прозореца мина човек с пресилка. Бай Иван позна, че това бе обущаря. Понамржжи се и отново вджжджна. Требва да платя на тоя човек, втора година ще почне! а един тайнствен глас отжврте настойчиво му шепне „та само на него ли?“ И без да ще, бай Иван бржжна в вжтрешния джоб и извади тевтерчето си в което записваше своята версия. Отвори го и впи поглед в малката страницка, която караше да му настржжват косяте-щом я погледнеше. На нея беха наредени само имена, зад които се мждреха по някои и други цифри. Сбор им пезнаеше, не защото не мислеше да плаща, а по простата причина, че се страхуваше да не му хвжркие чивията, ако узнае точния сбор, който бе се вжзжачил на една почтена цифра. За големо негово оуд-

ване, вгледайки се в цифрите, забележаваше в опашките си, всички сж еднакви и окончаваша на нули, само на три места нулите беха в повече и силно личеха, гаче ли беха писани от друга ржка. Вгледа се бай Иван в тия страшни цифри и погледжт му се спираше ту на едни, ту на други; очите му се замрежиха, и като че ли цифрите се раздвижиха. Тжй му се стори. Едни се надухаха, а други ставаха все по-големи и по-високи. Бай Иван така захласнат, почувствува, че омразните му нули, които тжй хрисимо се мждреха в тевтерчето му се лудо разсваха и заскачаха. Те ставаха все по-широки, по-бели и от книжни нули се обжрнаха на големи железни халки, които почнаха, като по магнетизм, да се закачат, по ушите, ту по носа ту по пржстите на ржцете; а около шията му се образува цела верига, която почна силно да го стегна и души.

Така унесен, градския часовник удари шест, чиновниците почнаха да напускат, което стана причина да се прекжснат размисленията и халюцинациите на бай Ивана. С болка той откочи палтото и шапката си излезе и се рещи да мине по главната улица Вжрвейки, в паметта му наново заиграха омразните

ИМ Дн 21V
Ив. № 94

оф № 55